

der være praktiske problemer forbundet med det.

Det, vi klager over, og det, vi vil anfægte, er, at vi i Danmark har indrettet politikken på en måde, så vi reelt er medvirkende til, at der også er lande, som spekulerer i de danske regler for at undgå at tage deres egne statsborgere tilbage. Vi fik i forbindelse med kosovoalbanerne, som fik opholdsret i Danmark, bekræftet, at der fra de jugoslaviske føderale myndigheders side var spekuleret i de danske regler for at undgå at tage dem retur.

Vi mener ikke, at vi på den måde skal spænde ben for os selv. Det er da tåbeligt, at vi i Danmark har lovregler, der på den måde spænder ben for en hjemsendelsespolitik, som man i øvrigt påstår, at man er enige i. Det er deri, vi fra Dansk Folkepartis side overhovedet ikke kan se sammenhængen i den politik, der bliver ført.

Så må jeg sige til fru Anne Baastrup, at når jeg siger, vi mener, der er en moralsk forpligtelse for det land, hvori man er statsborger, til at tage én tilbage, så er det selvfølgelig lige præcis det land. Det er et andet spørgsmål, når det drejer sig om naboländerne; selvfølgelig er det det.

Dér må vi selvfølgelig finde ud af, hvordan det kan lade sig gøre og så diskutere det, og hvis det er sådan, at Folketingets flertal klart markerer, at nu ønsker man at tage skeen i den anden hånd og sikre repatrieringsordninger, lade fokus gå fra integrering til repatriering, vil Dansk Folkeparti da meget gerne deltage i diskussionen af, hvordan det kan udmøntes, og også diskutere, om det vil koste nogle penge. Jeg vil da gerne medgive, at det efter vores opfattelse er bedre at bruge midlerne i naboländerne til at sikre, at folk kommer retur, frem for at integrere dem i det danske samfund. Den diskussion deltager vi gerne i.

Lotte Henriksen (S):

Tænk at blive tvunget fra hus og hjem og blive splittet fra sin familie, flygte fra krig og elendighed med sine få ejendele samlet i en pose. Det er den barske virkelighed for tusindvis af mennesker.

Indimellem kunne man i den danske debat tro, at alle disse mennesker i en lind strøm flød ind over Danmarks grænser, men virkeligheden er jo, at det kun er ca. 5 pct., der flygter længere væk end til deres nærmeste naboland.

Når der i Tanzania og Etiopien derfor er oprettet kæmpe flygtningelejre for at kunne modtage alle disse folk fra naboländerne, må vi yde vores til at hjælpe med opgaven. Flygtninge skal hjælpes i deres naboländer, men det kræver, at vi som et fjernere område hjælper økonomisk til, både mens flygtningene befinder sig i flygtningelejrene og siden, når de skal vende tilbage til deres hjemlande.

Men selv om Danmark altså – som udviklingsministeren nævnte – yder støtte til UNHCR og andre organisationer for at hjælpe i naboländerne, er der altså folk, som flygter videre fra de flygtningelejre, som masser af folk er nødt til at affinde sig med er deres hjem i måske årevis.

Nogle af dem banker på Danmarks dør for at bede om asyl. De, der ikke opfylder betingelserne for at få asyl i Danmark, skal forlade landet, helst frivilligt, og det kan der, som indenrigsministeren redegjorde for, være nogle problemer i. Dem må vi jo så løse.

Når sagen om somaliernes tilbagesendelse i sommer overhovedet udviklede sig til en forhandling mellem Danmark og myndighederne i Nordvest- og Nordøstsomalia skyldes det, at Flygtningenaævnet ved afvisning af asyl til somalierne krævede, at flygtningenes hjemlande ville modtage dem. Dette var baggrunden for, at Udlændingestyrelsen sendte en delegation af sted og senere, nemlig i sommer, indgik aftale med Nordøst- og Nordvestsomalia.

Målet vil efter vores mening være, at den slags tilbagetagelsesordninger drøftes og aftales i EU, i nordisk eller i andet internationalt regi, men selv da kan bilaterale aftaler komme på tale – også suppleret med økonomisk bistand til genopbygning og repatriering i et område.

Til dette er miljø- og katastroferammen fortrinlig. Da Folketinget i december 1992 besluttede at etablere en miljø- og katastroferamme, skete det på baggrund af Riokonferencen. Målet er, at rammen skal udgøre 0,5 pct. af BNI i år 2002 ved siden af udviklingsbistanden. De 50 pct. af denne ramme er afsat til humanitær hjælp primært i forbindelse med væbnede konflikter og de deraf afledte flygtningeproblemer. De sidste 50 pct. er afsat til miljøindsatsen i henholdsvis Central- og Østeuropa og udviklingslandene.

Vi har ingen intentioner om at forringe Danmarks internationale miljøindsats, men finder, at det faktisk var passende at anvende MIKA-rammen i forbindelse med hjemsendelse og